

Jídelna se nachází dole v přízemí. Dalo by se říct, že je to spíš taneční sál. Na podlaze jsou parkety a všude tlumené osvětlení. Vzadu u výdejny jídel musí Nordin s barvou ven, nejlí totiž kvůli svému náboženství vepřové. Neví, jak to říct. Vojtěška si bere klobásku, Květa pečené maso.

Když je řada na Agostinovi, oznámí: „Nejím maso. Žádné. Takže pro mě prosím hranolky, salát, hráškovou polévku a ovocný koláč.“

Nordin využije situace a rychle se hlásí taky: „Já nejím vepřové, takže bych poprosil o kuře s cuketou.“

„A jeden bez vepřového!“ křičí paní, co vydává jídla.

„Ty taky nejíš vepřové, že?“ otočí se Vojtěška na Kaleba.

Kaleb se na ni pohrdavě podívá. „Proč? Protože jsem černý a černoši prostě vepřové nejí? Protože mám velký nos? Nebo že mám kudrnaté vlasy?“

Vojtěška zrudne jako rak. Právě udělala strašnou hloupost.

„Omlouvám se, Kalebe. Máš pravdu, je to blbost, promiň,“ zakoktá.

Kaleb se podívá na paní, co servíruje jídlo. „Neměli byste nějaký lidský maso? Protože my, divoši, jsme hlavně kanibalové.“

Vojtěška se kousne do tváře. Proč jen nedržela jazyk za zuby! Postaví se před Kaleba a podívá se mu zpříma do očí: „Poslyš, řekla jsem hloupost. Jasně. Pochopila jsem. Omlouvám se. Bylo to rasistické, ale přesto přísahám, že jsem tě nechtěla ranit. Myslela jsem

to dobře. Když jsem viděla, jak Nordin váhal, jak říct, že nejlí vepřové... Tak jsem ti to jen chtěla usnadnit.“

„Ok, v pohodě. Jsem zvyklý. Odpouštím ti. Na holku sis nevedla tak špatně.“

„Co?!“ vybuchne Vojtěška.

Ale Kaleb vyprskne smíchy: „Vidíš? Stereotypy dokážou lidi pěkně namíchnout, co?“

Violoncellistka obrátí oči v sloup. „Dobře. Jedna nula pro tebe.“

„Otec a matka pocházejí z Antil, z Guadeloupu. Slavíme Vánoce i Velikonoce. Moji rodiče chodí do kostela, ale to není nic pro mě.“

„A co je pro tebe?“

„Matika. Chci pochopit svět s pomocí čísel, a ne s pomocí Boha,“ hrdě se napřímí a na tváři se mu objeví naprosto vážný výraz.

„Proč? Copak jedno vylučuje druhé?“

„Myslím, že ano.“

„A neřekl zrovna Einstein něco jako ‚nejdřív mi definujte, jak chápete Boha, a já vám pak

řeknu, jestli v něj věřím?“ dobírá si ho chytře Vojtěška.

Odpovědět už Kaleb nestihne. Do jídelny vchází ředitel školy. Za ním kráčí stará žena v dlouhých černých šatech, která se při chůzi opírá o hůlku. Má sněhobílé vlasy vyčesané do drdolu a černé krajkové rukavičky. Na hrudi jí září cikáda z drahých kamenů. Pana Marmanda následuje s hrdě zdviženou bradou, neboť si je vědoma své důležitosti.

Ředitel se ujímá slova. „Prosím, posadte se.“

Všichni žáci si najdou místo. Ti starší už mají očividně svoje stálá. Když se stoly zaplní, zbyde jen jeden volný pro prváky, kteří k němu hned spěchají. Pak vrzání židlí utichne. Zavládne naprosté ticho.

A najednou se ozve rána jak z děla! Agostino vyklopil svoje vegetariánské jídlo na zem. Opravdu trapný rámus. Celý nervózní začne sbírat hranolky a rozsypaný koláč ze země. Ředitel se na něj dívá, čeká, až skončí.

Ale Ago zjevně nechápe, že by si měl rychle sednout.

„Mladý muži! Doufám, že tu nejste kvůli žonglování nebo střelbě z luku...“

To jsou na mě snad domluvení, říká si v duchu pobledlý Agostino.

„Pane, myslím, že úklid jídelny můžete odložit na později. Madam Cikáda se dnes dostavila osobně navzdory tomuto nepříznivému počasí.“

Agostino konečně pochopí. Posadí se na židli a naznačí rukou, že se plně soustředí. Vtom však zavadí o sklenici se šťávou a ta břinkne o zem. Tentokrát se už nikdo neudrží a celá jídelna vybuchne smíchy. Agostino cítí, jak mu z obličeje mizí krev. Je bílý jako stěna. Když se ocitne v rozpacích, strašně ho začne svědit jizva, co mu kříží pravou tvář. Drží se, aby ji nezačal škrábat. Je to opravdové utrpení.

Madam Cikáda předstoupí blíž.

„Srdečně vás, mládeži, zdravím a s radostí opět vítám na Ostrově cikád. Některé z vás úplně poprvé. Těm obzvláště přeji srdečné přijetí. Zním vás všechny jménem a vím o vás dost věcí. Dokonce i o tobě, Agostino. Naštěstí jsem tě nevybrala pro tvoje pohybové nadání, to bych udělala velkou chybu! Okouzlili mě tvé obrazy, kresby, nápady, a jak je umíš vyjádřit. Nikdy nezapomínejte, že jsem z hromady uchazečů vybrala právě vás, protože vám věřím.

Nicméně bez vytrvalé dřiny nikdy nic nevzešlo – a to i když se zdá, že jde něco samo od sebe, což vulgárně a bez rozmyslu nazýváme talentem. Přijeli jste sem, abyste na sobě tvrdě pracovali. Budete mít málo prostoru pro rozptýlení, málo volného času. Raději vás upozorňuji předem, ale to vy už víte. Až odtud odejdete, ve svém oboru budete mít oproti jiným obrovský náskok. To vám na tomto místě slibuji. Pilně pracujte, studujte, cvičte